

Sygn. akt II CZ 38/09

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku J. C. i R. G.

przy uczestnictwie U. K.

o umieszczeniu w szpitalu psychiatrycznym bez zgody pacjenta,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 lipca 2009 r.,

zażalenia uczestniczki postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 4 marca 2009 r.,

oddala zażalenie i wniosek o przyznanie kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Uczestniczka postępowania U. K., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika z urzędu, wniosła zażalenie od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 4 marca 2009 r. W sprawie tej ustalono, co następuje. Postanowieniem z dnia 19 lutego 2009 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację uczestniczki postępowania U. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 listopada 2008 r.

Uczestniczka postępowania wniosła, sporządzone osobiście, pismo datowane na dzień 22 lutego 2009 r., oznaczone jako „Odwołanie na postanowienie Sądu Okręgowego w dniu 19 lutego 2009 r.” W piśmie tym uczestniczka postępowania stwierdziła m.in.: „protestuję i nie zgadzam się z takim postanowieniem sądu” oraz „proszę o umorzenie tej sprawy.” Sąd Okręgowy potraktował pismo uczestniczki postępowania U. K. jako skargę kasacyjną i stwierdziwszy, że nie jest ona osobą uprawnioną w rozumieniu art. 87¹ § 1 i 2 k.p.c. do sporządzenia i wniesienia skargi, postanowieniem z dnia 4 marca 2009 r. odrzucił ją. W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżąca zarzuciła, że Sąd Okręgowy dokonał błędnej kwalifikacji jej pisma i potraktował je jako skargę kasacyjną, podczas gdy w rzeczywistości był to jedynie wniosek o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Trafnie Sąd Okręgowy ustalił, że pismo uczestniczki postępowania mogło być potraktowane jako skarga kasacyjna. W jej piśmie brak bowiem jakiegokolwiek wzmianki, która mogłaby świadczyć o tym, że domaga się on doręczenia jej orzeczenia z uzasadnieniem. Wniosek taki jest tym bardziej uzasadniony, że przed Sadem Okręgowym uczestniczka była reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, a w trakcie całego postępowania zwracała się do sądu wielokrotnie z różnymi pismami, w których przedstawiała swoje stanowisko, odmienne od zawartego w orzeczeniach sądu. Skoro więc niewątpliwie skarżąca sama lub przez pełnomocnika nie wystąpiła o doręczenie jej postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 4 marca 2009 r. to brak podstaw aby uwzględnić jej zażalenie.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji. W tej sytuacji oddaleniu podlegał także wniosek o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego oraz bark było podstaw do zasądzenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce z urzędu wobec niezłożenia przez pełnomocnika stosowanego wniosku i oświadczenia, że koszty te nie zostały opłacone.